

Hồi Ba

HUYẾT ẢNH PHỤ NHÂN

Bất giác hoàng hôn lại đến, Đinh Hạo nhủ thầm: “Ta tự mình tiền bạc không có, hay là tạm thời sống ở nơi đây ít lâu, còn hơn ra ngoài ngủ bụi ăn xin, ở đây vẫn còn chút ít lương thực, đủ sức một mình ta ăn được nửa tháng hơn, xem tình thế lão quái vật quan tài đó không trở lại nữa vậy”.

Chủ ý đã định xong, hắn liền cảm thấy nhẹ nhàng đi vào gian phòng tối đối diện nhà bếp, quả có mùi hương nồng, chiếu gối, biết chắc đây là phòng ngủ của ông lão độc nhãn, hắn đóng kín cửa phòng, dùng đồ vật tấn cánh cửa lại rồi yên tâm nằm xuống.

Đêm đến, điều hót lang rống, vù vù tiếng gió Tây bắc, làm lung lay những cánh cửa cũ kỹ phát ra âm thanh cọt kẹt quái gở, hình như cả, ngôi miếu là thế giới ma quỷ, mấy đêm trước có bè có bạn thì không cảm thấy lạ lùng, đêm nay thì một mình hắn, khiến hắn phải rùng mình rợn tóc gáy luôn.

Một đêm giật mình nhiều lần, thật không dễ dàng mới trông thấy bình minh ló dạng, lúc đó hắn mới yên tâm nhập mộng.

Mấy ngày lặng lẽ trôi qua, hắn dần dần quen với không khí nơi đây. Ngôi miếu này vốn không có nhang khói, hắn không bước ra cổng miếu, đương nhiên không bị người ta phát hiện.

Một hôm hắn bấm tay tính toán, mới biết mình sống trong miếu này được mười ngày, mắt thấy tiền lương sắp hết không khỏi phát sầu, chả lẽ cứ ở đây chịu đói chịu khát, mà dù cho đủ lương thực sống tiếp nơi đây cũng chẳng giải quyết được gì?

Bà mẹ trước khi từ trần dặn dò mình phải rời khỏi Vọng Nguyệt Bảo tự lập mà sống, thì bây giờ đã thoát khỏi cái nơi tà ác đó rồi, tự lập bằng cách nào đây?

Hắn đang thất thần suy nghĩ vớ vẩn bỗng một âm thanh oang oang vào tai hắn:

– Tiểu huynh đệ, chào em buổi sáng.

Đinh Hạo giật mình ngẩng đầu nhìn thấy một thiếu nữ áo đỏ độ hai mươi tuổi hơn, hai má đánh phấn đỏ hồng, cặp mắt tròn xoe to lớn, nhìn Đinh Hạo từ trên xuống dưới.

Hắn lúng túng đứng lên, đỏ mặt ấp úng nói:

– Miếu ở đây... không có hương khói.

Vừa nói hắc họa vừa đảo mắt quan sát, lại thấy giữa sân viện có cái kiệu nhỏ màu hồng và hai đại hán kinh trang phân ra đứng hai bên kiệu, càng khiến hắc họa kinh ngạc không ít. Những người này vào đây hồi nào mà hắc họa hoàn toàn không hay biết gì cả.

Thiếu nữ áo đỏ mỉm cười tủm tỉm, nháy mắt với hắc họa một cái, nói:

– Tiểu huynh đệ, người đẹp trai thật.

Đinh Hạo tim đập thành thịch, gương gao nói:

– Cô nương đến thấp nhang ư?

Thiếu nữ áo đỏ yếu điệu bước tới, vươn đôi mày liễu mỉm cười với giọng nói phóng dăng:

– Tiểu huynh đệ là người canh gác miếu ư?

Đinh Hạo chưa từng nói chuyện trực diện với một cô gái xa lạ bao giờ, hai má đỏ bừng, nhất là cặp mắt và nụ cười lừa dối đó, hắc họa cảm thấy lạ thường, trực giác báo cho hắc họa biết thiếu nữ này lai lịch bất chánh, hắc họa ấp úng nói tiếp:

– Tôi không phải là người ở miếu này.

Thiếu nữ áo đỏ bụm miệng cười nói:

– Người không phải người trông miếu, vậy người đến đây bao lâu rồi?

– Mười... ngày rồi.

– Mới nhập môn ư?

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

– Cái gì mới nhập môn?

– Niên kỷ bé tí như vậy, lại học rành tánh quái gỡ của lão.

Đinh Hạo ngớ ngẩn nói:

– Tôi nói sự thật vậy.

– Chủ nhân trong miếu đâu?

Đinh Hạo chợt như hiểu được điều gì, chẳng lẽ đối phương có liên hệ gì với Trường Miên Khách, liền lắc đầu nói:

– Không biết.

– Người nói sao?

– Tôi ở tạm nơi đây, lúc vào đây chẳng thấy một bóng người nào, nhưng... hình như có người đã sống ở đây.

Thiếu nữ áo đỏ biến sắc, tung mình nhảy vọt vào trong điện ồ lên một tiếng lại quay trở ra tiến gần hai đại hán dí vào tai họ nói khẽ vài câu, đoạn vẫy tay bảo:

– Tiểu huynh đệ, người qua đây.

Đinh Hạo mạnh dạn, lo lắng bước sang.

Trong kiệu vang ra một âm thanh đàn ba, với giọng nói rất dễ chịu:

– Tên họ người là gì?

– Đinh Hạo

– Làm nghề gì?

– Tôi là một trẻ mồ côi không nhà không cửa.

– Hình như người chưa từng luyện võ?

– Dạ, đúng.

– Vì sao người lại ở trong miếu này?

– Lưu lạc quá bộ, tạm thời nương thân.

– Lúc đến người không thấy gì ư?

– Dạ, không.

– Cái mộ này chôn cất ai vậy?

– Không... không biết.

Dừng một hồi lâu trong kiệu giọng nói trở nên nghiêm túc hết.

– Đào đất lên xem.

Đinh Hạo thất kinh, tưởng rằng đối phương bảo hấn đào đất ra xem tức thì bối rồi chẳng biết làm sao, hấn kêu rằng gặp phải nhân vật tà môn, so với quái nhân trong quan tài có hơn không kém.

Chỉ thấy hai tên đại hán dạ một tiếng bước đến, vung chưởng đánh vào đất đá tung lên lộ ra thi hài, mùi xác chết xông vào mũi khiến mọi người xung quanh bỗng buồn nôn.

Thiếu nữ áo đỏ dùng khăn thơm bịt mũi, tiến gần xem xét, thất thanh kêu lên:

– Phu nhân, đó là độc nhãn lão vương.

Người trong kiệu giọng nói lạnh lùng:

– Chết bằng cách nào?

– Không thể biết được vì thể xác đã thối nát.

– Còn dấu vết gì khác hơn?

– Dạ, không có.

– Lạ thay, chủ tử lão tất gặp phải tai biến, nhưng ai dám đụng với lão?

– Phu nhân, bây giờ phải làm thế nào?

– Chôn cất đằng hoàng lại, chúng bây vào trong miếu lục soát cho kỹ xem có điều gì đáng nghi?

– Vâng.

Hai đại hán nhanh tốc mai táng thể xác cho gọn, sau đó cùng thiếu nữ áo đỏ chia ba nơi lục soát luôn.

Đinh Hạo ngớ ngẩn đứng sững, không biết đối phương sẽ xử lý với mình ra sao, quan hệ người trong kiệu và Trường Miên Khách càng không thể đoán biết được, ân cũng không phải mà thù cũng không giống.

Lúc mình sống trong Vọng Nguyệt Bảo từng nghe kể biết bao chuyện lạ giang hồ, bây giờ đích thân kinh nghiệm, mới thật sự thể nghiệm được sự quý quý ở chốn giang hồ.

Không bao lâu, thiếu nữ áo đỏ và hai đại hán trở về phía trước kiệu, thiếu nữ áo đỏ chăm chăm nhìn Đinh Hạo.

– Thừa phu nhân, không phát hiện dấu vết cởn con nào.

Người trong kiệu lạnh lùng nói:

– Ủ! Có thể nó đã xa chạy cao bay rồi.

– Nhưng mà độc nhãn lão vương...

– Chết mất một hai đứa tùy tùng, y không tiếc điều đó đâu.

– Bây giờ ta phải đi đâu?

– Về núi vậy.

– Tiểu... tiểu tử này thì sao?

– Đem về luôn.

– Ý của phu nhân là...

– Hắc là truyền nhân tốt nhất của ta.

Thiếu nữ áo đỏ nở nụ cười như hoa xuân hé nụ, nhìn Đinh Hạo nói:

– Đinh Hạo, hồng phúc người tốt lắm, mau đến cảm tạ phu nhân.

Đinh Hạo hoang mang không hiểu gì cả.

– Cảm tạ điều gì?

– Phu nhân sẽ đào tạo người trở thành một cao thủ võ lâm.

– Bái sư ư?

– Bái sư đâu thể đơn giản như vậy được.

Đinh Hạo ý niệm liền sanh khởi, ta đường đường nam tử hán, lạy một người

phụ nữ làm thầy với lại đối phương lai lịch bất minh, trông lời ăn tiếng nói biết ngay cũng không phải là chính phái, dứt niệm liền nói:

– Tại hạ không có ý định học võ.

Thiếu nữ áo đỏ cau mày, cười mỉa mai nói:

– Vậy người tính làm nghề gì?

– Làm một người bình thường vậy.

– Điều này ta không tự chủ được.

Đinh Hạo rung mình lùi lại hai bước, lảng lảng không nói năng gì nữa.

Người trong kiêu hét nhẹ một tiếng:

– Đi!

Hai đại hán khiêng cái kiệu lên bước ra khỏi miếu. Thiếu nữ áo đỏ phát tay bảo:

– Tiểu huynh đệ đi thôi.

Đinh Hạo kiên cường nói:

– Tôi không đi.

Thiếu nữ áo đỏ mỉm cười, nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay Đinh Hạo phi thân phóng đi. Đinh Hạo cố sức vùng vẫy, nhưng hoàn toàn vô ích, cánh tay ngà ngọc thon thả, rắn chắc hơn sắt thép, hấn hoàn toàn bất lực đành phải chịu thua, tự nhủ: Ai bảo mình không biết võ công đành chịu số phận này.

Ra khỏi miếu đường, không đi đại lộ, họ chọn những con lộ nhỏ hoang vắng mà tiến bước.

Thiếu nữ áo đỏ đi nhanh như thần tốc, Đinh Hạo bị nắm chắc cổ tay chạy như bay độ bảy tám dặm đường, hai chân nhức mỏi vô cùng, mồ hôi toát ra đầm đề, thở hổn hển, thiếu nữ áo đỏ giả vờ không hay biết cứ thế chạy nhanh, Đinh Hạo cắn răng chẳng hề rên rỉ miễn cưỡng chạy thêm hai ba dặm đường, đầu óc choáng váng té quỵ xuống.

Thiếu nữ áo đỏ mỉm cười nói:

– Tiểu huynh đệ, hà tất kiên cường thế này, người không nói sớm một chút là người đuối sức không theo kịp ta.

Đinh Hạo ngồi trên mặt đất thở hổn hển, không còn chút khí lực nào nói chuyện nữa.

Thiếu nữ áo đỏ cũng chẳng khách sao ngồi hấn xuống, cười nói:

– Tiểu huynh đệ đừng lo nghĩ nữa, phu nhân chọn người là truyền nhân, đó là do hồng phúc người đấy.

Đinh Hạo nói không ra hơi:

– Bái... đàn bà làm sư phụ?

– Ha ha, tiểu huynh đệ, trong võ lâm người ta không câu chấp nhận điều này đâu.

– Tôi... không chịu học võ.

– Tiểu huynh đệ, người không còn lựa chọn con đường nào khác hơn.

– Tôi không ưng, chẳng lẽ phải giết tôi ư?

– Đúng vậy, người không thích có vị sư tử như ta chẳng? Nói thật cho người hay, phu nhân đã ngẫu nhiên tìm được bí quyết thượng cổ, bên trong bí quyết toàn những chiêu tuyệt thức, nhưng cần phải nam nhi nguyên dương còn trẻ mới có thể rèn luyện, cho nên bà quyết tâm tìm kiếm một truyền nhân thích hợp đăng truyền võ công, đó không phải là hồng phúc của người sao?

Đinh Hạo bán tín bán nghi, mặc dầu trong bụng không bằng lòng, nhưng không làm gì hơn đành tùy họ xử lý.

Chỉ trong chốc lát thời gian này, tiểu kiện màu hồng ấy đã mất dạng.

Thiếu nữ áo đỏ nhìn chòng chọc Đinh Hạo, khiến hắn cảm thấy thẹn thùng, khó chịu vô cùng.

– Tiểu huynh đệ, người đuổi sức ư?

Đinh Hạo không trả lời câu hỏi ấy, lại hỏi:

– Người giang hồ xưng hô phu nhân thế nào?

Thiếu nữ áo đỏ trầm ngâm một hồi nói:

– Người có nghe danh Huyết Ảnh Phu Nhân bao giờ chưa?

Đinh Hạo lắc đầu, nghĩ thầm: Căn cứ danh xưng này, ta biết hành vi mục này cũng chẳng khó.

Bỗng nhiên hai bóng người thấp thoáng nhảy vọt đến nhanh như ngựa phi, trong chớp mắt thì đã tới gần, thân hình dừng lại trước mặt họ không xa, nhìn kỹ là hai tên trung niên ăn mặc kiêu cách văn sĩ, hai người này mặt trắng trẻo, đôi mắt thâm sâu, họ chăm chú nhìn ngó một hồi, rồi sau chuyển mắt nhìn chòng chọc thiếu nữ áo đỏ.

Một người mặc áo lam trong hai người cất tiếng nói:

– Huynh đệ, có phải cặp trẻ nhỏ này chẳng?

Một tên mặc áo tía kia đáp:

– Không giống, chắc họ là chị em đấy.

– Tại sao lại đến chỗ hoang dã như thế này ư?

– Hì hì, chắc họ tình tự mà.

- Diễm phúc hai anh em ta vậy...
- Hãy tìm khoái lạc cái đã, bạn nghĩ thế nào?
- Cần gì phải hỏi.

Đôi mắt lả lơi chăm chú nhìn vào thân người của thiếu nữ áo đỏ. Thiếu nữ áo đỏ đứng dậy hướng về Đinh Hạo nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta lên đường vậy.
- Văn sĩ áo lam giăng tay ra nói:
- Cô nương, đừng đi vội ạ!

Văn sĩ áo tím chớp một tiếng liền nói:

- Người đẹp, hai đầu gối ta muốn quy rồi.

Thiếu nữ áo đỏ ra vẻ thản nhiên vô sự, nói:

- Hai vị muốn làm gì vậy?

Gã mặc áo lam nói một cách nham nhở:

- Cô nương, chúng ta tìm thú vui cái đã, bảo đảm cô nương nhớ cả đời người.

Thiếu nữ áo đỏ che miệng cười, nói:

- Thú vui gì vậy?

Gã mặc áo tím chớp một cái, nuốt ực như thèm khát từ thừa nào, hấn đề mê lảm bảm:

– Lâng lâng như đăng vân lên cõi tiên, người đẹp, chắc người cũng là người từng nếm mùi lạ này vậy.

Đinh Hạo nộ hỏa xung thiên, vì hấn không đủ sức trối gà đành mặc họ ăn nói khiêu dâm, với thái độ của thiếu nữ áo đỏ càng lấy làm buồn nôn.

Văn sĩ áo lam tiến gần một bước lộ vẻ thèm khát nói:

- Huynh đệ, đừng xem lầm nhé, chắc tiểu nương đang đi về nhà chồng ư.

Văn sĩ vỗ tay cái bốp, nói:

– Vậy càng diệu, chuyến này về nhà chồng, mang thêm đứa bé mập ú cũng được.

- Chứ không phải mang về cái bụng sanh đôi ư?

- Hay, hay lắm người nói thật phải.

...

Đinh Hạo cúi đầu xuống, mặt mày xanh xám, hai chữ Tiểu nương này đã khơi dậy hận thù vô biên của hấn tại nơi Vọng Nguyệt Bảo, còn nhớ mọi người xung quanh thường hay châm chọc gọi bà mẹ bằng hai chữ “Tiểu nương” này, hấn nghe

nhàm chán nhiều đến nỗi muốn phát khùng lên, nhiều lần hấn muốn kết liễu cuộc đời của mình, không muốn nhìn và nghe họ chế diễu nữa, nhưng hấn không nỡ bỏ bà mẹ lại, vĩnh viễn không bao giờ quên được khi bà mẹ bị họ làm nhục rồi, bà âm thầm đau khổ than khóc một mình, bà mẹ đáng thương, cô đơn, tội nghiệp như vậy, hình như bà sanh ra chỉ để cho người ta chà đạp...

Thiếu nữ áo đỏ trở lại mặt lạnh lùng, nói:

– Nhị vị nói đã chưa?

Văn sĩ áo lam cười hà hà nói:

– Hồng rồi, người đẹp nổi giận lên, trông càng mê ly.

Thiếu nữ áo đỏ lạnh lùng nói:

– Nhị vị kêu là Hà Lạc song thúì gì đó, có đúng vậy ư?

Văn sĩ áo lam vỗ tay cái bốp nói:

– Cô nương lầm rồi, chúng tôi là Hà Lạc Song Tú.

Văn sĩ áo tía biến sắc nói:

– Cô nương là người trong giang hồ?

Thiếu nữ áo đỏ giọng nói lạnh lùng:

– Ta là người trong giang hồ thì sao?

Văn sĩ áo lam nói:

– Cô nương đã biết danh hiệu anh em chúng tôi chắc cô nương cũng là hạng có danh ở võ lâm, vậy xin hỏi phượng danh quý tánh của cô là gì?

– Người không xứng đáng.

– Ối cha! Cô nương hách thế?

– Ta phải lên đường bây giờ...

– Như vậy đâu được nào.

Đinh Hạo quá căm giận buột miệng kêu to:

– Giết đi!

Ấy là bản năng tự nhiên do căm hận quá mà hấn quát ra câu này.

Hà Lạc Song Tú cùng nhau liếc nhìn Đinh Hạo một cái, không màng đến hấn.

Thiếu nữ áo đỏ cười nhạt nói:

– Đây là huynh đệ ta muốn vậy, không còn cách nào đành y lời thi hành vì chị em ta còn việc gấp phải làm.

Dứt lời vung đôi tay ngọc chưởng đánh tới, chỉ thấy hai bàn tay ngà ngọc biến thành màu huyết đỏ.

Hà Lạc Song Tú mặt mày tái mét không còn chút máu, thất thanh cùng nhau hô lên:

– Huyết Thủ công.

Cả hai cùng xoay người định bỏ chạy, bóng đỏ thấp thoáng thì thiếu nữ áo đỏ đã đứng cản trước mặt hai người. Gã mặc áo tía run rẩy nói:

– Cô nương, huynh đệ chúng tôi có mắt không trông, không biết cô nương là môn hạ Huyết Ảnh Phu Nhân, đã mạo tội xúc phạm mong cô nương thương tình tha cho một phen.

Dứt lời xá hai xá lia lịa.

Thiếu nữ áo đỏ lạnh lùng nói:

– Muộn rồi!

Bóng sáng áo đỏ bao phủ hai người nhanh như cắt.

– Ối cha!

Trong tiếng kêu thảm, hai tên côn đồ chao đảo lùi lại vài bước té ngã ra đất, máu phun ra tua tủa. Lúc này Đinh Hạo đã đứng dậy, hăng hái kêu lên:

– Thật đáng chết.

Thiếu nữ áo đỏ quay lại cười nói:

– Tiểu huynh đệ, ta tưởng ngươi hoảng sợ chứ!

o O o